

Warszawa, dnia 22 marca 2024 r.

PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
dr inż. Rafał Gawin

*Informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr 15/2024 dotycząca kwestii
wywołujących najczęstsze wątpliwości w obszarze przyłączenia do sieci*

W związku z rosnącą liczbą odmów określenia warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, zarówno dystrybucyjnej jak i przesyłowej, a co za tym idzie rosnącą liczbą sporów między podmiotami zainteresowanymi inwestycjami w źródła odnawialne a właściwymi operatorami sieci, w ocenie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, aby sprostać wymaganiom współczesnej gospodarki, a także zobowiązaniom Polski wynikającym z polityki energetyczno-klimatycznej Unii Europejskiej i szczegółowym regulacjom z niej wynikającym, należy efektywnie wykorzystywać posiadane zasoby sieciowe w ramach istniejących rozwiązań prawnych oraz ujednotliwić wdrażanie nowych instytucji, które umożliwiają transformację energetyczną kraju w celu zrównoważonego rozwoju sieci i zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii w krajowym systemie elektroenergetycznym.

Zasady: „publicznoprawne” i „komercyjne” przyłączenia do sieci

Przepis art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U.2024.266 t.j.; dalej „Pe”) przewiduje publicznoprawny obowiązek, nałożony na przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej (dalej „OSE”) przyłączenia do sieci. Obowiązek ten nie ma charakteru bezwzględnego, a zatem, aby się ziścił, muszą m.in. istnieć tzw. techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia. Stosownie do przepisu art. 7 ust. 1¹ Pe jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci lub przyłączenia w pierwszej kolejności instalacji odnawialnego źródła energii zdefiniowanej w art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U.2023.1436 t.j.) jest obowiązane niezwłocznie powiadomić o odmowie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy. Zgodnie z art. 7 ust. 9 Pe, w przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne odmówi przyłączenia do sieci z powodu braku warunków ekonomicznych, o których mowa w ust. 1, może zawrzeć umowę o przyłączenie do sieci w tzw. trybie komercyjnym, ustalając w tej umowie opłatę za przyłączenie w wysokości uzgodnionej z podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci. Od 21 grudnia 2022 r. OSE mają obowiązek podać szacowaną wysokość ww.

opłaty za przyłączenie w powiadomieniu o odmowie zawarcia umowy z uwagi na brak warunków ekonomicznych, jak i w sytuacji, gdy odmawiają z uwagi na brak warunków technicznych i ekonomicznych. Jednocześnie na żądanie podmiotu przyłączanego OSE informuje o sposobie kalkulacji opłaty z wyszczególnieniem istotnych elementów nakładów inwestycyjnych przyjętych do kalkulacji opłaty (zob. art. 7 ust. 1² Pe).

Odnosząc się do pojęcia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia, których brak uprawnia OSE do odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, należy zauważyć, że ustawodawca nie zdecydował się na ich zdefiniowanie w ustawie, pozostawiając tym samym dookreślenie tych pojęć praktyce stosowania prawa. Zgodnie z ugruntowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa przez brak warunków technicznych przyłączenia należy rozumieć techniczną przeszkodę **o charakterze trwałym** nie dającą się usunąć, pomimo podjęcia prób w tym celu. Muszą zatem istnieć **obiektywne**, nie dające się usunąć przeszkody uniemożliwiające realizację inwestycji mającej na celu przyłączenie obiektu lub lokalu podmiotu ubiegającego się o zawarcie umowy, aby można było mówić o braku warunków technicznych przyłączenia. Będą to zatem sytuacje niezwykle wyjątkowe, które w sposób bardzo precyzyjny powinny być opisane w odmowie wydania warunków przyłączenia. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r. (sygn. VI ACa 92/15) ekonomiczne i techniczne warunki przyłączenia „zazębiają się wzajemnie. Gdy przyłączenie nie jest możliwe przy istniejącym stanie sieci, lecz byłoby możliwe po dokonaniu pewnych nakładów na sieć, mamy do czynienia z sytuacją, w której co prawda nie są aktualnie spełnione warunki techniczne przyłączenia lub dostarczenia, lecz można je spełnić, pociąga to jednak za sobą określony koszt, a z tym z kolei wiąże się kwestia ekonomicznych warunków przyłączenia. Przy obecnym stanie techniki - w istocie prawie zawsze jest możliwe stworzenie warunków technicznych przyłączenia i dostarczania - jest to tylko kwestia wysokości nakładów, które trzeba ponieść.” Natomiast w wyroku z dnia 16 czerwca 2015 r. (sygn. VI ACa 890/14) Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, iż: „Brak warunków technicznych przyłączenia należy rozumieć jako techniczną przeszkodę o charakterze trwałym nie dającą się usunąć, pomimo podjęcia prób w tym celu. Muszą zatem istnieć obiektywne, nie dające się usunąć przeszkody uniemożliwiające realizację inwestycji mającej na celu przyłączenie nieruchomości, obiektu lub lokalu podmiotu ubiegającego się o zawarcie umowy, aby można było mówić o braku warunków technicznych przyłączenia. Przyjęcie, że warunki techniczne muszą istnieć w dniu złożenia wniosku, bez uwzględnienia dowodów w postaci planów rozwoju przedsiębiorstwa i możliwości rozwojowych sieci, prowadzi do niemożliwego do zaakceptowania wniosku, że o istnieniu obowiązku przyłączenia nie decydują przesłanki wynikające z art. 7 ust. 1 p.e., ale jedynie wola przedsiębiorstw sieciowych lub dystrybucyjnych, które zajmują monopolistyczną pozycję na tym rynku” (tak również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. VII ACa 924/17).

Przyjmuje się zatem, że warunki techniczne mają przede wszystkim charakter obiektywny, a ich ewentualny brak ma charakter nieusuwalny, w tym także w realiach

ekonomicznych danej sprawy, a do ustalenia tych faktów istotnym dowodem pozostają plany rozwoju przedsiębiorstwa, przewidujące modernizację sieci.

Warunki ekonomiczne zdefiniował z kolei Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 lutego 2009 r. (sygn. XVII AmE 70/08): „*Istnienie warunków ekonomicznych przyłączenia należy wiązać z możliwym technicznie, rozwiązaniem najtańszym. Nie oznacza to, że przedsiębiorstwo energetyczne musi rozwiązanie takie zastosować. W ramach posiadanej swobody prowadzenia działalności gospodarczej może on stosować rozwiązania, które uważa za właściwsze, jednak wyłącznie na własny koszt i ryzyko, których nie może przerzucić na odbiorcę.*” W ramach tej przesłanki przyłączenie należy rozpatrywać w kategorii wydatku, jaki przedsiębiorstwo musi ponieść w celu przyłączenia instalacji do sieci i kierunków możliwych do pozyskania środków na ten cel. W tym kontekście wciąż aktualne pozostaje rozważenie, czy w obowiązującym planie rozwoju przedsiębiorstwa przewidziano niezbędną do przyłączenia rozbudowę urządzeń sieciowych, ponieważ zabezpiecza to koszty rozbudowy sieci ze względu na wpływy z taryf, ewentualnie czy istnieje możliwość pozyskania finansowania zewnętrznego, np. dotacje, fundusze celowe, programy pomocowe UE lub inne środki, np. opłaty za przyłączenie w trybie art. 7 ust. 9 Pe.

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, iż w ocenie Prezesa URE warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia są silnie skorelowane, stąd sytuacja odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci **wyłącznie z powodu braku warunków technicznych przyłączenia** powinna być ograniczona jedynie do sytuacji, w której przyłączenie do sieci jest niemożliwe w obecnym i przyszłym stanie sieci, niezależnie od poczynionych nakładów. Inne przypadki odmów tylko ze względów technicznych należy uznać za nieuzasadnione.

W sytuacji zatem, gdy przyłączenie do sieci jest technicznie wykonalne, a jedynie rozbudowa sieci konieczna do jego realizacji nie została ujęta w planach rozwoju przedsiębiorstwa, odmowa zawarcia umowy przyłączenia do sieci powinna być uzasadniona **zarówno brakiem warunków technicznych jak i ekonomicznych**, wraz z konsekwencjami wynikającymi z przepisu art. 7 ust. 1² Pe. Działania OSE polegające w takiej sytuacji na wskazaniu jedynie przesłanki braku warunków technicznych, z pominięciem przeszkody w postaci braku warunków ekonomicznych, mogą świadczyć o próbie obchodzenia przepisów Pe, w celu uniknięcia realizacji obowiązków wynikających z art. 7 ust. 1² Pe, a tym samym mogą podlegać ocenie z punktu widzenia postanowień art. 56 ust. 1 pkt 15a Pe. Powyższa nieprawidłowa praktyka powoduje bowiem, iż podmiot wnioskujący o przyłączenie zostaje pobawiony możliwości określonych w art. 7 ust. 9 Pe.

Zawieranie umów o przyłączenie w trybie komercyjnym, w którym niezbędna przebudowa sieci służąca przyłączeniu jest finansowana przez podmioty przyłączane, stanowi alternatywne – obok taryfowego - źródło finansowania rozbudowy sieci i każda taka inicjatywa powinna być szczególnie wnikliwie rozpatrywana przez OSE, jako źródło

finansowego wsparcia w stosunku do środków „publicznych” (taryfowych), ponieważ nie obciąża wszystkich odbiorców, a przede wszystkim podmioty które daną działalność gospodarczą chcą wykonywać. Warto także przypomnieć, że aby ułatwić realizację tego rodzaju przedsięwzięcia dodano przepis dotyczący budowy i rozbudowy odcinków sieci służących do przyłączenia instalacji należących do podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, które - zgodnie z nowelizacją z 15 grudnia 2022 r. - może zapewnić podmiot ubiegający się o przyłączenie w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem energetycznym.

Podkreślić również należy, iż zdaniem regulatora możliwe i zasadne jest podejmowanie negocjacji w trybie komercyjnym również z podmiotami, które złożyły do Prezesa URE wnioski o rozstrzygnięcie sporu w sprawie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. Stosownie do obowiązujących przepisów pozostawanie w sporze z OSE nie uniemożliwia podmiotowi ubiegającemu się o przyłączenie do sieci zawarcia umowy o przyłączenie zarówno w trybie art. 7 ust. 9, jak i w trybie publicznoprawnym z art. 7 ust. 1 Pe (niezależnie od toczącego się postępowania administracyjnego). Istotą sporu jest ocena konkretnej odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, natomiast pozostawanie stroną sporu nie pozbawia podmiotu ubiegającego się o przyłączenie prawa do skorzystania z instytucji przewidzianych w ustawie Prawo energetyczne, a OSE nie zwalnia z obowiązków z art. 7 ust. 1 Pe w przypadku, gdy przesłanki przyłączenia do sieci zostaną spełnione (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2023 r., sygn. II CSKP 644/22). Co istotne, aktualnie w każdym przypadku przyłączenia źródła lub magazynu energii elektrycznej, **moc przyłączeniowa** tego źródła lub magazynu energii elektrycznej **może być mniejsza lub równa jego mocy zainstalowanej elektrycznej**.

Pozytywnie należy także ocenić praktykę ponownego składania do OSE wniosków o określenie warunków przyłączenia do sieci przez podmiot ubiegający się o przyłączenie np. ze wskazaniem innego miejsca przyłączenia lub z korzystniejszą lokalizacją instalacji odnawialnego źródła energii (dalej „instalacja oze”).

Działania powyższe mogą - niezależnie od sporu toczącego się przez organem - doprowadzić do uzyskania warunków przyłączenia i zawarcia umowy, co pozwoli na realizację zamierzeń inwestycyjnych, rozwój sieci oraz zwiększenie udziału energii elektrycznej wytwarzanej przez instalacje oze w miksie energetycznym.

Dopuszczalność powyższej praktyki potwierdza również orzecznictwo sądowe. W wyroku z dnia 31 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. VI ACa 135/11, LEX nr 1402974) stwierdził: *„Kompetencje Prezesa URE wygasają w przypadku gdy nie ma sporu, odpada wtedy przesłanka i istota z art. 8 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne. Dotyczy to więc także przypadków gdy strony dobrowolnie zawierają umowę dopiero po wszczęciu postępowania administracyjnego w tym przedmiocie i po wydaniu nieprawomocnej decyzji administracyjnej rozstrzygającej spór.”*

Odnosząc się do ponownego/wielokrotnego składania wniosków o określenie warunków przyłączenia dla danej instalacji oze w różnych lokalizacjach lub ze wskazaniem innego miejsca przyłączenia, należy wskazać, iż podmiotowi ubiegającemu się o przyłączenie do sieci przysługuje prawo wnioskowania o przyłączenie w konkretnym miejscu sieci i to miejsce powinno być przez OSE zweryfikowane, a dopiero w przypadku braku aktywności strony w zakresie wskazania miejsca przyłączenia OSE powinien samodzielnie dokonać wyboru miejsca przyłączenia. Kryterium wyboru miejsca przyłączenia zastosowane przez OSE powinno zostać konkretnie określone (np. najbliższy GPZ) i zakomunikowane ubiegającemu się o przyłączenie, aby postępowanie OSE było transparentne i nie budziło wątpliwości co do równego traktowania podmiotów ubiegających się o przyłączenie.

Zgodnie z art. 7 ust. 8d pkt 1 i 4 Pe do wniosku o określenie warunków przyłączenia należy dołączyć, w przypadku przyłączania do sieci źródeł innych niż mikroinstalacje **wypis i wyrys** z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu, decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (dalej „decyzja WZ”) dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz dokument potwierdzający tytuł prawny podmiotu do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku. Warto podkreślić, iż przy analizie złożonych wniosków o określenie WP OSE **nie przysługuje** prawo oceny prawidłowości lub wykonalności przedkładanych przez strony decyzji WZ i kwestionowania możliwości posadowienia instalacji oze o danej mocy przyłączeniowej na określonym w decyzji terenie. Prawomocna decyzja wydana przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji wiąże strony i inne podmioty, w tym OSE. Skoro bowiem w orzecznictwie jak i doktrynie prawa procesowego cywilnego nie ma wątpliwości co do tego, że nawet sąd cywilny jest związany decyzją administracyjną, nie sposób przyjąć, by podmiotem uprawnionym do podważania jej zapisów był OSE. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 9 października 2007r. (sygn. III CZP 46/07) stwierdził, że sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności, i jest nią związany także wówczas, gdy w ocenie sądu decyzja jest wadliwa. Nieuprawniona jest więc praktyka OSE polegająca na pozostawianiu bez rozpoznania wniosków o określenie WP, do których dołączono decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwagi na przyjmowaną przez OSE „niewykonalność decyzji WZ”. Należy wskazać, że takim działaniem OSE nie wykonuje swojego obowiązku merytorycznego rozpoznania kompletnego wniosku o określenie WP, tym samym ogranicza stronie możliwość zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, co może stanowić podstawę do wymierzenia sankcji, o której mowa w art. 56 ust.1 pkt 4 Pe.

Jednocześnie inwestor realizując inwestycję, dla której uzyskał warunki przyłączenia do sieci, jest zobowiązany do przygotowania inwestycji zgodnie z dokumentami przedłożonymi na etapie wnioskowania o określenie warunków przyłączenia, ponieważ to w takim zakresie następowała ocena możliwości przyłączenia

do sieci określonego zamierzenia budowlanego. Jeśli inwestor zmienia zamierzenia inwestycyjne np. miejsce posadowienia instalacji oze, powinien wystąpić z nowym wnioskiem o WP lub wnioskiem o zmianę zawartej umowy.

Należy także przypomnieć, że umowy o przyłączenie do sieci, niezależnie od źródła stosunku zobowiązaniowego mogą być zmieniane w przypadku zgodnej woli stron umowy. Niezależnie więc czy do zawarcia umowy doszło na skutek zgodnych oświadczeń woli stron, czy też umowa została zawarta na skutek uprawomocnienia się konstytutywnej decyzji Prezesa URE rozstrzygającego spór w trybie art. 8 ust. 1 Pe, strony mogą zmienić zgodnie postanowienia umowy (również określone pierwotnie przez Prezesa URE).

Jako zasadną z punktu widzenia obowiązujących przepisów prawa należy uznać praktykę OSE którzy nie uwzględniają mocy przyłączeniowej obiektów co do których wnioskodawcy wystąpili do Prezesa URE o rozstrzygnięcie sporu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 Pe. Odmawiając przyłączenia do sieci właściwy OSE uznał, że możliwości techniczne i ekonomiczne nie istnieją, zatem uwzględnianie następnie tych mocy przy dokonywaniu oceny wpływu na sieć kolejnych instalacji stanowiłoby nieuzasadnione blokowanie mocy przyłączeniowych. Powodowałoby zatem istotne ograniczenie możliwości wydawania warunków przyłączenia dla innych obiektów i dawałoby podstawę do nierównoprawnego traktowania uczestników rynku. Jedynie w sytuacji, gdy OSE potwierdził istnienie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia wydając warunki przyłączenia, natomiast kwestie sporne w treści zaproponowanej umowy dotyczą innych obszarów, moc przyłączeniowa obiektu objętego sporem powinna być uwzględniana przy rozpatrywaniu wniosków innych podmiotów o określenie warunków przyłączenia.

Przyłączenie kilku instalacji oze w jednym miejscu przyłączenia

Z dniem 1 października 2023 r. weszły w życie przyjęte w ustawie – Prawo energetyczne **regulacje umożliwiające współdzielenie przyłącza tzw. cable pooling**. Przepisy te zostały uchwalone ustawą z dnia 17 sierpnia 2023 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023 poz.1762).

Zgodnie z art. 7 ust. 1f ustawy – Prawo energetyczne do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, w jednym miejscu przyłączenia **można przyłączyć** dwie lub większą liczbę instalacji odnawialnego źródła energii należących do jednego lub większej liczby podmiotów. Celem tego rozwiązania jest **uelastycznienie** wykorzystania zdolności przesyłowo-dystrybucyjnych sieci na potrzeby przyłączania instalacji oze.

Wdrożone regulacje znajdują zastosowanie **jedynie** w odniesieniu do przyłączania dwóch lub większej ilości instalacji oze, o których mowa w art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii. Co do zasady, regulacja ta została

przygotowana na potrzeby budowy i przyłączania nowych instalacji, ale znajduje również zastosowanie w przypadku, gdy jedna z instalacji jest już przyłączona do sieci, a kolejna przyłącza się korzystając z tego samego miejsca przyłączenia. Przyłączone i przyłączane instalacje mogą należeć do **tego samego podmiotu lub różnych podmiotów**. Instytucja współdzielenia infrastruktury przyłączeniowej (przyłącza) może zostać zatem stosowana w sytuacji, gdy wniosek o wydanie warunków przyłączenia:

- A) obejmuje pierwsze przyłączenie do sieci dwóch lub większej ilości instalacji oze,
- B) jest składany w sytuacji, gdy zostały uprzednio wydane warunki przyłączenia dla „pierwszej” instalacji oze i została zawarta umowa o przyłączenie, a podmiot przyłączany wnioskuje o przyłączenie drugiej lub kolejnej instalacji oze,
- C) jest składany w sytuacji, gdy instalacja oze jest przyłączona do sieci (instalacja istniejąca i wybudowane przyłącze), a podmiot przyłączony wnioskuje o przyłączenie drugiej lub kolejnej instalacji oze.

Powyższe rozwiązania prawne nie zostały ograniczone temporalnie, mogą być zatem stosowane w odniesieniu do instalacji oze, która była przyłączona do sieci przed 1 października 2023 r., jak również tam, gdzie przed tą datą zostały wydane warunki przyłączenia i została zawarta umowa o przyłączenie. Co więcej w ramach współdzielenia przyłącza mogą być przyłączane instalacje tożsame rodzajowo tj. taki sam rodzaj źródła energii np. dwie instalacje fotowoltaiczne, jak i różniące się rodzajowo np. instalacja wiatrowa, instalacja fotowoltaiczna, elektrownia wodna czy biogazowa. Brak również przeszkód o charakterze podmiotowym, co powoduje, że instalacje te mogą należeć do jednego podmiotu lub większej liczby podmiotów, przy czym przy wielości podmiotów niezbędne jest jednak wypracowanie indywidualnego modelu współpracy między właścicielami danych źródeł energii. Wynika to z faktu, że w odniesieniu do właściwego OSE stroną umów i „do kontaktu” zawsze będzie jeden ściśle wskazany podmiot tj. strona porozumienia, która we własnym imieniu zawiera umowę o przyłączenie do sieci oraz umowę o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej **dla wszystkich przyłączonych i planowanych** do przyłączenia instalacji.

Zakończeniem formalnej procedury przyłączeniowej dwóch lub więcej instalacji oze w ramach współdzielenia infrastruktury przyłączeniowej jest ostatecznie zawarcie jednej umowy o przyłączenie do sieci, a następnie jednej umowy przesyłowej lub dystrybucyjnej dla wszystkich instalacji oze.

W każdym przypadku, gdy moc przyłączeniowa jest niższa niż suma mocy zainstalowanej elektrycznej instalacji oze, umowa o przyłączenie do sieci musi zawierać szczegółowy opis sposobu zabezpieczenia zdolności technicznych do nieprzekraczania mocy przyłączeniowej. **Koszt** zakupu i zainstalowania urządzeń służących do zabezpieczenia zdolności technicznych do nieprzekraczania mocy przyłączeniowej **ponoszą podmioty przyłączane do sieci**. Z kolei **nadzór** nad pracą urządzeń służących do zabezpieczenia zdolności technicznych do nieprzekraczania mocy przyłączeniowej

sprawuje **OSE**, który w szczególności jest odpowiedzialny za zabezpieczenie tych urządzeń w sposób uniemożliwiający zmianę ich ustawień.

Należy także zauważyć, że szereg przepisów związanych ze współdzieleniem przyłącza stosuje się **odpowiednio** w przypadku:

- 1) zwiększenia deklarowanej mocy przyłączeniowej przez podmiot, który zawarł umowę o przyłączenie do sieci w ramach współdzielenia przyłącza;
- 2) zmiany parametrów technicznych urządzeń i instalacji wchodzących w skład przyłączonych instalacji odnawialnego źródła energii w ramach współdzielenia przyłącza w tym zwiększenia mocy zainstalowanej elektrycznej instalacji odnawialnego źródła energii.

Podkreślenia także wymaga, że w przypadku gdy w miejscu przyłączenia do sieci, w którym przyłączona jest instalacja odnawialnego źródła energii, o której mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji 2016/631 z dnia 14 kwietnia 2016 r. ustanawiającego *kodeks sieci dotyczący wymogów w zakresie przyłączenia jednostek wytwórczych do sieci*, przyłączana jest kolejna instalacja oze, wymogi określone w tym rozporządzeniu mają zastosowanie **wyłącznie** do instalacji przyłączanej, chyba że instalacja przyłączona podlegała modernizacji, o której mowa w tym rozporządzeniu. Powyższe oznacza, że w ramach współdzielenia przyłącza w przypadku gdy dotychczas przyłączona instalacja nie podlegała modernizacji, to wymogi rozporządzenia mają zastosowanie wyłącznie do „nowej lub nowych”, w tym kolejnych instalacji oze. Brak zatem podstaw prawnych do oczekiwania jakiegokolwiek ingerencji w instalację istniejącą, w tym dostosowania jej do wymogów rozporządzenia NC RfG.

Wskazane powyżej przepisy uregulowały kompleksowo sytuacje, w których moc zainstalowana instalacji przyłączonych w jednym miejscu przyłączenia może przekraczać moc przyłączeniową. Wszystkie instalacje mają jedno miejsce przyłączenia do sieci i opomiarowanie przypisane dla każdej z tych instalacji oze znajduje się w miejscu wskazanym przez podmiot przyłączany, przed wspólnym miejscem przyłączenia do sieci.

Na marginesie należy wskazać, że ustawodawca przewidział także możliwość współdzielenia infrastruktury przyłączeniowej przez beneficjentów aukcyjnego systemu wsparcia oraz systemów FIT/FIP, z zastrzeżeniem, że wytwórca energii elektrycznej w „instalacji planowanej” (w przypadku przyłączania dwóch nowych instalacji koniecznym będzie oznaczenie, która z tych instalacji jest instalacją „pierwszą planowaną”) do przyłączenia nie korzysta, ani nie będzie korzystała z żadnego mechanizmu wspierającego wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych przewidzianych ustawą OZE.

Z poważaniem,

Rafał Gawin

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

/podpisano elektronicznie/